

Çeviri

Çevirmen: Dr. Öğr. Üyesi Kadir Albayrak¹⁸

Hikaye:

Georg Britting. Altwasser’da Kardeş Katli

Üzerinde söğüt ağaçlarının sarktığı, yusufçukların vızıldadığı, yeşil-siyah çamurlu birikintiler ve küçüklü, büyüklü göletlerin olduğu bu yerde, bölgede “Altwasser” olarak anılan büyük yeşil dere, Tuna nehrinden duvar rıhtımıyla ayrılmıştı. Birçok balığın bulunduğu Altwasser’da balıkların kralı ise, çentikli, keskin sırt yüzgeci, şeytani gözleri, kocaman ağzı ve içinde avlandığı suyun rengi gibi yeşil-siyah yanardöner pulları olan yırtıcı tatlısu levreği idi. Söğüt ağaçları nehrin üzerinden gelen rüzgârı içine çektiğinden, yazları bu bölge çok sıcak olurdu. Ve etrafa çamurdan, çürük, dışkı ve ölüm kokusu yayılırdı. Çocuk oyunları için bu yeşil alacakaranlık alandan daha iyi bir yer yoktu ve işte tam da burada şimdi anlatacağım olay gerçekleşmişti.

11, 12, 13 yaşlarındaki Hofbergli 3 oğlan çocuğu o zamanlar Ağustos ayında her gün sıcak duvar rıhtımının üstünde, söğütlerin altında otururdular. Artık onlar sık ormanlıkta ve köklerin arasında birer Kızılderili’ydiler. Dikenleriyle korunan, nemden ıslanmış bir şekilde parlayan siyah böğürtlenleri topladıktan sonra boyları epeyce uzamış sazlık boyunca yavaş yavaş ilerlediler. Burada dallarını sivirtip kendilerine birer silah yaptıkları sopalarıyla dövüşürken, 11 yaşındaki kardeşlerine vurduklarında kafasında açılan derin yarık yüzünü kırmızıya bulduğunda, sanki yamyam maskesi takmış gibi görünüyordu. Acıdan bağırarak genci çalılık ve kanal boyunca bir geyik gibi geniş akan Tuna nehrine kadar sürdüler. Kanlı kafasını yıkayıp, saçları yarayı örttüğünde tekrar birbirleriyle barıştılar. Tabii ki de ailelerin bu kötü yaradan haberdar olmalarını gerektirdi. Ve yine hep beraber güldüler ve evde bu konu hakkında hiçbir şey söylemeyeceklerine dair birbirlerine söz verdiler.

Altwasser, Tuna nehri boyunca saatlerce akar. Bir keşif gezisi sırasında 3 kardeş kimsenin girmediği yeşil bölgede daha önce hiç gitmedikleri kadar derinlere doğru yol aldılar. En sonunda şimdiye kadar gördüklerinin en büyüğü olan yüzeyi siyah bir gölete

¹⁸ Dr. Öğr. Üyesi. Ege Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, Alman Dili ve Edebiyatı, kadir.albayrak@ege.edu.tr

vardılar. Kıyıda bir balıkçı kayığı bağlıydı. Kayığın bağlı olduğu demiri çamurlu topraktan çıkarıp, kordonu ve kazığı içeri atıp, kayığa bindiler. İçinde bir kürek de bulunan kayıkla göletin ortasına doğru kürek çekmeye başladılar. Şimdi onlar birer korsandı ve vahşi planlar yaptıkları hayallere dalıp gitmişlerdi.

Güneş korunmasız kafalarının üzerinde parıldadığında, kayık hareketsiz bir şekilde kıyının öteki tarafındaki sazlıklarda durmuştu. Gergin havadaki küçük kan emici sivrisinekler sessizce vızıldıyordu ama dirençli gençler artık ısırtıkları hissetmiyorlardı.

13 yaşındaki oğlan kayığı hafifçe sallamaya başladığında, diğer ikisi de bir aşağı bir yukarı sallandılar. Göletin yüzeyinde oluşan halkaların oluşturduğu dalgalar kıyıya vurduğunda sazlıklar hareketlendi. Oğlanlar daha da sert bir şekilde kayığı sallamaya başladıklarında kayığın köşeleri su yüzeyine kadar indiğinden kayık su aldı. Aralarında en küçük olanı bir ayağını kayığın kenarına koyup, bağırarak kayığı sallama oyunundaki yerini aldı. O anda 12 yaşında olan, küçük kardeşini korkutmak için en büyüklerine bir işaret yaptı ve aniden ikisi de küçüğün durduğu tarafa doğru atladılar ve sonra 11 yaşındaki suya düştü ve bağırmaya başladı ve suya battığında kayığın alt tarafına vurdu... Ve sonra ne ses geldi, ne de kayığa vuruldu ve sonra kayığın altından çıkmadı, sonra hiç.

İki kardeş yakıcı güneşin altında sessizce ve yüzleri sararmış bir şekilde küreklerin başına geçtiler. Birdenbire hareket eden bir balık suyun üstüne sıçradı. Suyun üzerinde halkalar oluştu, sazlık tekrar hareketsizdi. Sivrisinekler uğursuz bir şekilde vızıldadılar ve soktular. Kardeşler kayığı tekrar kıyıya çektiler. Kazığı çamurlu toprağa batırdıktan sonra kayıktan indiler. Hızlıca uzun duvar rıhtımından şehre doğru ilerlerken, birbirlerinin yüzlerine bakmaya cesaret edemeden birbiri ardına yürüdüler. Yüzlerine çarpan söğüt dallarına, canlarını yakan böğürtlen dikenlerine ve ayaklarına dolaşan ağaç köklerine aldırış etmeden yürüdüler, yürüdüler, yürüdüler.

Altwasser geride kalmış, şehre doğru geniş ve zengin bir şekilde çağıldayan yeşil Tuna nehri karşılarındaydı. Şehrin ilk evlerini, kiliseyi ve sonra baba evlerinin çatısını gördüler. Ter içinde kalmış bir şekilde durduklarında titremeye başladı oğlanlar, katiller. O anda büyük olanı her zaman bir kavgadan sonra olduğu gibi “Evde hiçbir şey anlatmıyoruz!” dedi, diğeri de onu başını sallayarak onayladı. Vahşi bir umut her yanını kaplamış bir şekilde sonsuza kadar susacaklarından kararlı, karanlık bir delik tarafından yutulmuşçasına evin kapısından içeri girdiler.

Übersetzung

Übersetzer. Dr. Kadir Albayrak

Kurzgeschichte.

Georg Britting. Brudermord im Altwasser

Das sind grünschwarze Tümpel, von Weiden überhangen, von Wasserjungfern übersurrt, das heißt: wie Tümpel und kleine Weiher, und auch große Weiher ist es anzusehen, und es ist doch nur Donauwasser, durch Steindämme abgesondert vorn großen, grünen Strom, Altwasser, wie man es nennt. Fische gibt es im Altwasser, viele; Fischkönig ist der Bürstling, ein Raubtier mit zackiger, kratzender Rückenflosse, mit bösen Augen, einem gefräßigen Maul, grünschwarz schillernd wie das Wasser, darin er jagt. Und wie heiß es hier im Sommer ist! Die Weiden schlucken den Wind, der draußen über dem Strom immer geht. Und aus dem Schlamm steigt ein Geruch wie Fäulnis und Kot und Tod. Kein besserer Ort ist zu finden für Knabenspiele als dieses gründämmernde Gebiet. Und hier geschah, was ich jetzt erzähle.

Die drei Hofberger Buben, elfjährig, zwölfjährig, dreizehnjährig, waren damals im August jeden Tag auf den heißen Steindämmen, hockten unter den Weiden, waren Indianer im Dickicht und Wurzelgeflecht, pflückten Brombeeren, die schwarzfeucht, stachlig geschützt glänzten, schlichen durch das Schilf, das in hohen Stangen wuchs, schnitten sich Weidenruten, rauften, schlugen auch wohl einmal den Jüngsten, den Elfjährigen, eine tiefe Schramme, daß sein Gesicht rot beschmiert war wie eine Menschenfressermaske, brachen wie Hirsche und schreiend durch Buschwerk und Graben zur breitfließenden Donau vor, wuschen den blutigen Kopf, und die Haare deckten die Wunde dann, und waren gleich wieder versöhnt. Die Eltern durften natürlich nichts erfahren von solchen Streichen, und sie lachten alle drei und vereinbarten wie immer: »Zu Hause sagen wir aber nichts davon!«

Die Altwässer ziehen sich stundenweit der Donau entlang. Bei einem Streifzug einmal waren die drei tief in die grüne Wildnis vorgedrungen, tiefer als je zuvor, bis zu einem Weiher, größer, als sie je einen gesehen hatten, schwarz der Wasserspiegel, und am Ufer lag ein Fischerboot angekettet. Den Pfahl, an dem die Kette hing, rissen sie aus dem

schlammigen Boden, warfen Kette und Pfahl ins Boot, stiegen ein, ein Ruder lag auch dabei, und ruderten in die Mitte des Weihers hinaus. Nun waren sie Seeräuber und träumten und brüteten wilde Pläne. Die Sonne schien auf ihre bloßen Köpfe, das Boot lag unbeweglich, unbeweglich stand das Schilf am jenseitigen Ufer, Staunzen fuhren leise summend durch die dicke Luft, kleine Blutsauger, aber die abgehärteten Knaben spürten die Stiche nicht mehr.

Der Dreizehnjährige begann das Boot leicht zu schaukeln. Gleich wiegten sich die beiden anderen mit, auf und nieder, Wasserringe liefen über den Weiher, Wellen schlugen platschend ans Ufer, die Binsen schwankten und wackelten. Die Knaben schaukelten heftiger, daß der Bootsrand bis zum Wasserspiegel sich neigte und das aufgeregte Wasser ins Boot hineinschwappte. Der kleinste, der Elfjährige, hatte einen Fuß auf den Bootsrand gesetzt und tat jauchzend seine Schaukelarbeit. Da gab der Älteste dem Zwölfjährigen ein Zeichen, den Kleinen zu schrecken, und plötzlich warfen sie sich beide auf die Bootsseite, wo der Kleine stand, und das Boot neigte sich tief, und dann lag der Jüngste im Wasser und schrie, und ging unter und schlug von unten gegen das Boot, und schrie nicht mehr und pochte nicht mehr und kam auch nicht mehr unter dem Boot hervor, unter dem Boot nicht mehr hervor, nie mehr.

Die beiden Brüder saßen stumm und käsegelb auf den Ruderbänken in der prallen Sonne, ein Fisch schnappte und sprang über das Wasser heraus. Die Wasserringe hatten sich verlaufen, die Binsen standen wieder unbeweglich, die Staunzen summten böse und stachen, Die Brüder ruderten das Boot wieder ans Ufer, trieben den Pfahl mit der Kette wieder in den Uferschlamm, stiegen aus, trabten auf dem langen Steindamm dahin, trabten stadtwärts, wagten nicht, sich anzusehen, liefen hintereinander, achteten der Weiden nicht, die ihnen ins Gesicht schlugen, nicht der Brombeersträucherstacheln, die an ihnen rissen, stolperten über Wurzelschlangen, liefen, liefen und liefen.

Die Altwässer blieben zurück, die grüne Donau kam, breit und behäbig, rauschte der Stadt zu, die ersten Häuser sahen sie, sie sahen den Dom, sie sahen das Dach des Vaterhauses. Sie hielten, schweißübertrennen, zitterten verstört, die Knaben, die Mörder, und dann sagte der Ältere wie immer nach einem Streich: »Zu Hause sagen wir aber nichts davon!« Der andere nickte, von wilder Hoffnung überwuchert, und sie gingen, entschlossen, ewig zu schweigen, auf die Haustüre zu, die sie wie ein schwarzes Loch verschluckte.